

J.M. Miro

DE DRAGER VAN STOF

Duistere talenten 2

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-225-9528-2

ISBN 978-94-023-2460-0 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Bringer of Dust*

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Citaat Czesław Miłosz vertaald door Johan de Boose

Omslagontwerp en -beeld: Moker Ontwerp

Illustraties schutbladen: Moker Ontwerp

Zetwerk: Pier Post

© 2024 Ides of March Creative Inc.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies

Voor mijn broers, Kevin en Brian

Wat hij voorvoeld had, gebeurde. Hij draaide zich om
En op het pad achter zich zag hij niemand.

Czesław Miłosz

OVER DE HELE WERELD
GINGEN ER LICHTEN UIT
1883

VERWANTSCHAP

Alice Quicke stond onder een knoestige plataan in het halfduister van Montparnasse. Er vielen druppels van de rand van haar hoed, en ze had de kraag van haar oliejas hoog opgezet tegen de regen.

Ze zweeg en ze had een duistere blik in haar ogen. Er zat een vingermes in haar mouw verborgen, en nog een bij haar enkel. In één hand hield ze een ijzeren staaf vast van een meter lang, als een knuppel. Er kwam een rijtuigje de hoek om dat kletterend en spetterend langsreed; de koetsier was niet zichtbaar, en de zijlantaarns zwaaiden heen en weer. Verder was Parijs donker. De regen was donker.

Voor de gewone toeschouwer zag ze er gewoon uit. Dat was het probleem met monsters: de echte zagen er altijd gewoon uit. Ze was al bijna een maand in de stad, en ze verspreidde een rimpeling van ongemak door elke groep mensen. Het kwam niet door de kleding die ze droeg: de broek en de oliejas vol vlekken; in Parijs baarde een vrouw in mannenkleden in elk geval weinig opzien. Haar knokkels waren dan wel groter dan die van de meeste mannen, op de bovenkant van haar polsen zaten net zo veel littekens als bij een smid, en er zat klei in haar ongekamde gele haar, maar dat deed er allemaal niet toe. Wat er wel toe deed, was het smalle lichtsikkeltje in haar oog, als een lemmet dat op z'n kant lag, dat de meeste mensen waarschuwde niet te ver door te vragen. Vier maanden geleden had ze haar partner, die ook haar beste vriend was, gedood. Ze had hem in het hart geschoten terwijl ze in zijn ogen keek, en daaraan voorafgaand had ze afschuwelijke dingen

gezien die alleen in sprookjes thuishoorden, kinderen die behept waren met vreemde talenten, en ook monsters, echte monsters, van het soort dat ze maar bleef zien zelfs nadat ze haar ogen had dichtgedaan. Ze was ernstig verwond door een van die monsters, gespietst door een tentakel van rook op het dak van een rijdende trein. Wat het ook was dat haar toen had geïnfecteerd, het zat nog steeds in haar. 's Ochtends als ze wakker werd had ze altijd pijn en drukte ze haar hand op haar ribben, op de oude wond, en ze stelde zich voor dat er zich daar een of ander monsterlijk iets ontrolde, vlak onder haar huid, alsof het deel van haar uitmaakte.

Nu kwam er een gedaante in een met modder bespatte mantel de hoek om de boulevard op, die gehaast door de regen liep. Het was Ribs. Er hing een dievenlantaarn aan een riem om haar middel. Alice kwam uit de schaduw tevoorschijn en samen renden ze naar het deksel van een mangat op straat. Alice wrikte het open met de ijzeren staaf. De regen schuimde over de rand, over de verroeste ijzeren sporten en stroomde de plotselinge duisternis in. Ribs klauterde erin. Alice volgde haar.

En toen stak Alice, terwijl ze zich vasthield aan de ijzeren sporten, haar hand omhoog en sleepte het zware deksel weer op zijn plek, zodat de regen werd buitengesloten. En in de duisternis volgde ze haar vriendin naar beneden, diep de catacomben van Parijs in.

'Jezus,' mompelde ze, toen ze haar laarzen plotseling op de bodem voelde neerkomen. Haar stem echode. 'Kan hier misschien wat licht komen?'

Even later ging het luikje van de lantaarn open. Het was een ouderwetse kaarslantaarn met een visooglens, en hij verlichtte de mijngang met een bundel zwak geel licht. Ribs had hem van haar riem losgemaakt en tegen de muur gezet. Alice zag dat het meisje haar natte capuchon naar achteren trok en haar rode haar gladstreek. De lucht was koud en guur.

Ribs grijnsde naar haar, zodat het spleetje tussen haar voortanden zichtbaar werd. 'Niet Jezus. Ik ben het maar, hoor.'

Alice keek haar uitdrukkingeloos aan.

'Wat nou?'

'Ik heb bijna een uur gewacht.'

Het meisje knipoogde. 'Het ligt toch niet aan mij dat jij te vroeg was? Hoe dan ook: ik heb wat eten meegenomen voor de lunch. Ik neem aan dat jij daar niet aan heb gedacht?'

'Heeft niemand je gezien?'

‘Mij gezién?’ Ribs zei het op gekwetste toon. Ze snoof, en deed haar mantel open zodat er een pakje in bruin papier zichtbaar werd dat onder één arm was vastgebonden. ‘Kijk hier maar es naar. Een stokbrood en een halve kaas. Waarom motten wij graatmager zijn, alleen omdat alle anderen hierbeneden dat zijn?’

Alice onderdrukte een glimlach. Ribs was misschien vijftien of zestien, maar ze had iets waardoor Alice de indruk had dat ze nooit kind was geweest, niet echt. En nog iets anders wat de indruk wekte dat ze nooit echt volwassen zou worden.

In de catacomben heerste een drukkende stilte. Drie tunnels gingen drie verschillende kanten op, hoog en gewelfd. Alice deed haar ogen dicht, en de duistere pijn welde op in haar zij.

Ze waren op zoek naar de tweede orsine, een deur tussen werelden, een manier om naar het land van de doden te gaan en een levende jongen te vinden die erin gevangen zat. De orsine bevond zich ergens onder Parijs. Doctor Berghast had dat min of meer tegen Alice gezegd, in zijn door de zon verlichte oranjerie in Cairndale vele maanden geleden, met kalme en doods uitzierende ogen. Op zijn pols had een bottenvogel gezeten die vreemde klikkende geluiden maakte. En bijna zodra ze in Parijs was aangekomen, had ze het gevóeld: een pijn die uitstraalde van de oude wond in haar zij, een kou die langs haar linkerarm omlaagsijpelde naar haar vingertoppen. Het was alsof het besmette stof dat Jacob Marber – ontaard talent, dienaar van een kwaad dat afschuwelijker was dan Alice zich ooit had kunnen voorstellen – in haar had achtergelaten, zich begon te roeren, alsof het wakker werd. Alsof het wist dat er een orsine in de buurt was. En als een haak in haar zij die aan haar trok, had het haar vooruit geleid, eerst door de drukke lanen en boulevards, over de bruggen, en toen naar beneden naar het doolhof, naar de beenderengrotten. Ribs, die met haar mee was gekomen, kon haar alleen maar volgen en alert blijven. Alice daarentegen ging gewoon daarheen waar het het meest pijn deed.

Maar ze waren nu niet in de beenderengrotten. Er bevonden zich kilometers aan oude steengroeves onder Parijs, met tunnels en trappen die uit de kalksteen waren gehakt, ondergrondse kamers, en putten, verborgen in de absolute duisternis. Slechts een klein deel ervan was bekend. Er waren verhalen dat er diep onder de grond dingen leefden, bleke wezens, wraakzuchtige geesten. Moordenaars en zakkenrollers. Er deden verhalen de ronde van

bedienden die in de duisternis waren verdwaald toen hun lantaarns uitdoofden, van wie de lichamen pas jaren later werden gevonden. Verhalen van plotselinge afgronden, van doodlopende tunnels en instortende plafonds.

Misschien waren sommige van die verhalen zelfs wel waar. Maar Alice had het idee dat het ergste ding in die duisternis waarschijnlijk zichzelf was, en het ding dat in haar zat.

Ribs keek haar met een vreemde blik aan. ‘Nou? Welke kant op?’

Alice grimaste. Ze sloeg de linker tunnel in en liep terug langs de route waarlangs ze de afgelopen nacht waren gekomen, langs de streep van rood krijt die ze geleidelijk steeds langer maakten. Ribs kwam achter haar aan.

De tunnels waren eerst nog breed en droog. De bundel van de lantaarn was zwak en zwaaide heen en weer terwijl Ribs ermee liep. Ze hadden maar een paar meter zicht voor zich uit, meer niet. De tunnel ging de bocht om en nog eens, en toen daalden ze een ijzeren trap af die er ergens in de vorige eeuw was ingezet, en kropen langs een put en door een spleet in de kalksteen. Ondertussen letten ze voortdurend op de rode krijtstreep die hun de weg wees. Ze kwamen uit in een lange mijngang, waarvan het plafond werd ondersteund door pilaren, hun schaduwen krom en stil in het donker. De lucht was hier kouder. Ze liepen snel verder.

Zo nu en dan bleven ze staan om een slokje water te drinken of een stukje brood te eten, maar ze bleven niet lang treuzelen. Ribs klom dan op een blok kalksteen en ging er languit op liggen, met bungelende armen, of liet zich op de grond zakken als die droog was, en ademde vermoeid in de slechte lucht.

Het was tijdens zo'n rustpauze dat Ribs de naam van hun vriendin, de stofwerker Komako, noemde. Die was naar Spanje gegaan om naar een oude gliefer te zoeken, omdat die geheimen over de tweede orsine kon vertellen. Ze had per se alleen willen gaan. ‘Zo ontzettend koppig. Jézus. Maar het zal toch wel goed met haar gaan?’

‘Die meid redt zich wel,’ mompelde Alice. ‘Ik zou me eerder zorgen maken om die gliefer.’

Ze hoorde Ribs snuivend lachen.

De duisternis leek zich over hen heen te buigen en hun stemmen te dempen. Alice vond de nieuwe vermoeidheid die ze in de stem van haar vriendin hoorde maar niets. Ze zei: ‘We gaan deze tweede orsine vinden. Dat weet je toch wel, hè?’

Het meisje bleef stil.

‘Ribs?’

‘Ja, dat zal best,’ zei Ribs ten slotte. ‘Maar ik maak me zorgen over wat er daarna gaat gebeuren.’

‘Daarna halen we Marlowe eruit. Dat is wat er gaat gebeuren.’

Ribs rolde zich op haar zij en keek op. In het schijnsel van de lantaarn zag haar gezicht er onaards en bleek uit. ‘Ik denk liever niet aan wat er nog meer uit komt. Charlie was vreselijk bang toen hij eruit kwam, destijds in Cairndale. Dat weet ik nog goed.’ De vochtige lucht in de mijngang werd plotseling kouder. ‘Ik moet steeds maar aan hem denken, weet je. ’s Nachts. Wanneer ik probeer te slapen.’

‘Charlie?’

‘Nee, niet Charlie.’

Maar Alice wist wie Ribs bedoelde. Ze praatten niet over Marlowe, niet zo vaak. Ze dacht aan het jongetje dat ze had gekend, de kalme zekerheid op zijn gezichtje, dat hij er ondanks alles voor had gekozen om te geloven dat ze geen kwaad in de zin had, en de vreemde krachten die in hem hadden gezeten. Het voelde als een eeuwigheid geleden. Die nacht waarop ze voor het eerst zijn talent had gezien, dat blauwe schijnsel in die circustent vlak bij Remington. De onbehouwen kerels die met tranen in de ogen naar hem keken. Ze wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Ribs zat nu rechtop. Ze duwde de talg hoger in de lantaarn en pakte vervolgens de kaars die ze had meegenomen.

‘Je gaat het donker in omdat daar de slechte dingen zijn,’ mompelde Ribs. ‘Omdat het de enige manier is om ertegen te vechten. Dat snap ik. Maar in het donker denk je al gauw dat het kwaad sterker is dan het eigenlijk is.’

Alice zweeg. Ribs verbaasde haar soms. Ze voelde het mesje dat aan haar pols vastzat, en dat stelde haar gerust. Soms, dacht ze, bevonden de slechte dingen zich helemaal niet in het donker. Soms stonden ze recht voor je neus, in het licht, al die tijd al.

Ze stond op. Het gesteente boven haar hoofd voelde zwaar, verpletterend. Achter het kaarslicht leek de duisternis zich wel oneindig uit te strekken.

‘We moeten verder,’ zei ze zacht.

Meer dan vijftienhonderd kilometer naar het zuiden liep Abigail Davenshaw op blote voeten door een overwoekerde tuin onderaan een villa aan de zuidkust van Sicilië. Haar lange rokken ruisten om haar enkels.

De avondlucht was warm en rook naar de basilicum in potten die bij de oude schuur met tuingereedschap stonden. Ze hoorde kinderstemmen en gelach door de luiken van de ramen heen. Ze was al haar hele leven blind, maar haar werkgever en weldoener, de man die haar had grootgebracht en onderwezen, had geweigerd haar blindheid een belemmering te laten vormen voor wie ze zou kunnen worden. Blind zijn en zien waren geen tegenpolen van elkaar, had hij haar verteld. Dat was maar het vooroordeel van de zienden. In de jaren daarna was ze erachter gekomen dat er vele manieren van zien bestaan. Het was geen duisternis waar ze doorheen liep, maar een vage sneeuwachtige nevel aan de randen van haar blikveld, altijd aanwezig, dag en nacht, en als er fel licht was – een felle lamp, de zon op een stralende dag – voelde ze de gloed en richtte ze haar gezicht ernaartoe. Ze was nog altijd slank en hield nog steeds haar rug kaarsrecht, als de schooljuf die ze in Cairndale was geweest, maar ze was nu ook iets anders, iets nieuws, en het gewicht van haar verantwoordelijkheid voor de kinderen die ze uit Engeland had meegenomen, en voor dit nieuwe toevluchtsoord dat ze aan het bouwen waren, had haar veranderd.

Ze was dit uur van de dag fijn gaan vinden: het moment waarop de geredde kinderen naar bed werden gebracht door Susan, en zij de tuin in kon glippen om in haar eentje te kunnen nadenken. Ze waren nu overal verspreid, de tieners die ze had leren kennen en van wie ze was gaan houden: hier bij zich had ze de jonge Oskar, die de kleintjes beschermde en onder zijn hoede nam; Ribs, die zich onder de hoede van Alice op de statige boulevards van Parijs bevond; haar oudste pupil, Komako, zat ergens in Spanje, waar ze op zoek was naar de glieffer die naar verluidt ergens in dat land woonde. Charlie zou zich ergens op noordelijke wateren bevinden, hoopte ze, misschien wel alweer terug in Edinburgh. Over hem maakte ze zich het meeste zorgen, omdat zijn haeltalent verloren was gegaan – het was hem letterlijk ontstólen, aan de rand van de orsine door Berghast uit hem weggerukt – en zijn jonge geest liep over van woede, en van het idee dat alles wat er in Cairndale was gebeurd zijn schuld was. Nou ja, bijna het meeste zorgen dan. Ergens in haar achterhoofd zat altijd Marlowe, de kleine Marlowe, die rondzwierf in een wereld der doden, misschien niet eens meer in leven.

Ze streek haar strak naar achter gebonden haar glad, met een harde uitdrukking op haar gezicht. Nee, daar moest ze niet aan denken.

Boven alles wilde ze hen allemaal weer bij elkaar brengen, hun een veilige

haven bieden, een plek waar ze gewoon jong en beschermd konden zijn, waar ze konden ontdekken waar de grenzen van hun talenten lagen en hoe ze die moesten verbergen in een wereld die bang was voor hun anders-zijn.

Maar dat, zo dacht ze droevig, terwijl ze even bleef staan om met haar vingers door de bladeren van een bougainville te strijken, zou misschien nooit lukken.

Ze mochten al van geluk spreken dat ze hier überhaupt waren. Sinds de vorige eeuw was de villa in het beheer geweest van het Cairndale Instituut, een oud toevluchtsoord voor talenten. Bij toeval had ze in Londen tussen de papieren van Margaret Harrogate documenten gevonden die hiervan getuigden, en ze had de roekeloze beslissing genomen om hen allemaal naar het zuiden te verhuizen. Het huis stond op een rotsige kaap in de buurt van de zee, en tachtig jaar geleden had een Engelse vrouw de luiken van het hoofdgebouw gesloten toen Napoleon een spoor van brandstichting door Europa trok. Sinds die tijd was het niet meer bewoond geweest. Het dak was op sommige plekken ingestort. Er groeide een boom uit het koetshuis. Er hing een sfeer van diepe droefenis om het landhuis. Misschien was het gewoon de gewaarwording dat de tijd verstreek. In de tweede week hadden Charlie en Oskar de kamer gevonden die onder het washuis verborgen zat: een lange uit de rotsen gehakte kamer, waar op elk oppervlak inscripties waren gebeiteld. Ze had met haar vingers over de geschriften gestreken, verbijsterd, en geluisterd naar de galmende voetstappen van de jongens, en ze had weer hoop gekregen. Ze bestudeerde de ruwe afbeeldingen van orsines, van talenten, van een gehoornde figuur waarvan ze wist dat het de drughr moest zijn, dat oeroude kwaad dat zich met talenten had gevoed, en dat Jacob Marber had verleid om het te dienen. Er waren hier geheimen en oude waarheden bewaard gebleven. Konden die maar worden ontcijferd.

Maar voor het overgrote deel werden de dagen doorgebracht met het moeizame werk van het restaureren van de villa. Abigail Davenshaw wreef met de rug van haar handen over haar wangen, voelde de harde, verhoogde aderen daar en verwonderde zich over het feit dat de jaren uit haar huid omhoog leken te groeien. Ze droeg haar haar nog steeds strak naar achteren, uit haar gezicht en met een staart hoog in haar nek, zoals ze in Cairndale had gedaan, en er was nog steeds een lang stuk stof over haar ogen gebonden. Dat was omwille van de kinderen, net als vroeger. Maar haar oude blinddoek – een geschenk van haar weldoener van een leven

geleden – was verloren gegaan in de brand in het instituut, toen Jacob Marber hen had aangevallen, en nu droeg ze gewoon een eenvoudig stuk zwarte stof, gekocht op een markt in Palermo terwijl ze spullen regelde voor de lange rit naar Girgenti en verder.

Toen ze de stenen fontein in het midden van de tuin bereikte, bleef ze staan. Alle paden kwamen hier samen, als de spaken van een wiel. Onder de geurige hibiscus en de magnolia hing een stank van bederf, als de zware duisternis van een slachthuis.

Ze draaide haar gezicht. ‘Meneer Czekowisz, zegt u alstublieft tegen Lymenion dat hij úit de fontein stapt.’

Van het bankje links van haar kwam een krabbelend geluid, en de jongen siste: ‘Lymenion! Ik heb je toch gezegd dat je daar niet ín moest gaan? Het is niet gepast.’ De jongen maakte een geluidje van berouw. ‘Het spijt me, juf Davenshaw, echt. Hij vindt het gevoel van water op zijn voeten gewoon lekker. Hij krijgt het hier zo heet.’

‘Ruh,’ zei het vleeswezen. Ze hoorde het natte, papperige geschuif van het gewicht ervan terwijl het eruit klom.

‘Er staat een ton met water naast de tuinschuur, Lymenion,’ zei ze streng. ‘Dat weet je.’

Maar ze was niet ontstemd, niet echt. Ze dacht terug aan hoe dapper het wezen in het najaar was geweest in die afschuwelijke vuurzee, hoe het zich had opgeofferd door het gevecht aan te gaan met Jacob Marber, en in stukken was gescheurd. In de laatste paar dagen dat ze in Palermo waren, was Oskar verdwenen, en toen hij twee dagen later terugkeerde, had Lymenion een nieuwe vorm gekregen. Ze had niet gevraagd waar de jongen het vlees vandaan had gehaald om dat te doen.

Oskar was nu ook veranderd. Hij had de taak op zich genomen om samen met Lymenion de andere kinderen te beschermen, en ze was verrast geweest over het feit hoe serieus hij in die rol was gegroeid. Hij was nog steeds verlegen, nog steeds terughoudend, en toch lag er nu een staalharde ondertoon in zijn stem. Hij was nog maar dertien en toch had hij al afschuwelijke dingen meegemaakt en die overleefd. Wat hij verder ook was, hij had zijn onschuld verloren en die zou nooit meer terugkomen.

Maar dat gold voor hen allemaal, dacht ze met een steek van pijn. Niemand van hen had ooit echt een kindertijd gehad.

‘Jubal en Meredith zijn bijna klaar met het herstellen van de muur, zoals

je hebt gevraagd,' zei de jongen nu. 'Lymenion heeft daarbij geholpen. Ik weet dat ze allebei klinkers zijn, maar ze zijn nog zo klein; ze kunnen niet lang sterk blijven. De muur zal binnenkort stevig genoeg zijn. Wat het ook voor wezen was dat daarbuiten heeft gegraven, het zal het moeilijker krijgen. Lymenion denkt dat het een hond was. O, van juffrouw Crowley moest ik tegen u zeggen dat er nog maar weinig bloem en zout in voorraad zijn. Ze zei dat de bezorgkar te laat is. Ze wilde weten of ze van u misschien een nieuwe kruidenier moest zoeken.'

Het stadje lag op ruim een uur rijden. Abigail Davenshaw schudde haar hoofd droogjes. 'Juffrouw Crowley is gewend aan Engelse tijdschema's. Ik denk dat we ons allemaal aan de gebruiken van de Sicilianen zullen moeten aanpassen.'

'Rrrr,' zei Lymenion instemmend.

'En is er nog nieuws over meneer Ovid? Hebben we bericht gekregen?'

'Vanochtend. Een winkeljongen uit de stad bracht de post langs. Charlie is aangekomen in Edinburgh, hij is veilig. Hij vertelt verder niet veel.'

'Niets over de inscriptie? Nog geen nieuws over de alchemist, die vrouw, of ze ons wil helpen?'

'Ik denk dat hij net was aangekomen toen hij schreef.' Oskar aarzelde. 'U weet hoe zijn brieven meestal zijn, hè? Nou, deze was zelfs nog korter. Maar juf Davenshaw...'

'Ja?'

'Lymenion vond vanochtend iets buiten de muren. Iets... onnatuurlijks.' Ze draaide vol interesse haar gezicht naar hem toe.

'Ik... ik denk dat het een hond was, misschien. Of was geweest, tenminste. Een van de wilde honden uit de heuvels. Het was moeilijk te zeggen. Zijn kop ontbrak. En iets had zich erin gewerkt en hem uit elkaar getrokken. Het was een gore troep. Waar ik vandaan kom, zouden ze zeggen dat het wolven waren geweest. Behalve dan dat de ingewanden niet waren opgegeten, juf Davenshaw. Die waren er alleen min of meer... uit getrokken, en in een cirkel om het kadaver heen gelegd. Als een soort... waarschuwing.'

Abigail Davenshaw was plotseling alert, verontrust. Ze ging op de tast op zoek naar de rand van de stenen fontein en ging erop zitten, en toen liet ze één hand door het koude water gaan.

'Er zijn geen wolven op Sicilië, meneer Czekowisz. Waar is het karkas nu?'

'Het ligt er nog. Ik wilde het niet aanraken. Het voelde op de een of

andere manier gewoon... verkeerd. Wat denkt u dat het zou kunnen zijn?’
 ‘Misschien is het niets,’ zei ze zachtjes.

Ze kon de ogen van de jongen op zich voelen. Links van haar stond Lymenion zwaar te ademen, als een paard na een zware rit. Iemand was begonnen te spelen op de oude pianola in de geruïneerde balzaal van de villa en het griezelige getinkel, dat vals was, was door de hele tuin te horen. Ze dacht aan de geheime kamer onder het washuis, met de oude runen en uitgehouwen afbeeldingen van talenten. Ze dacht aan de wilde honden die buiten rond de muren slopen. Ze dacht aan de kinderen die waren weggehaald uit Engeland, hun talenten nog zwak en onzeker, en ze dacht aan Susan Crowley, aan de manier waarop ze als een beschermende moeder met ieder van hen druk in de weer was. Dit zou een goede plek moeten zijn, dacht ze, een veilige plek. Ze ging staan, plotseling moe.

‘Wat wilt u dat ik ermee doe?’ vroeg de jongen.

‘Begraaf het,’ antwoordde ze. ‘Begraaf het waar niemand het kan vinden.’

Komako Onoe liet zich van de ijzeren reling zakken en bleef daar een tijdje hangen, met de ochtendregen van Barcelona op haar gezicht. Toen liet ze zich vallen.

Ze had een mes tussen haar tanden.

Geruisloos landde ze op de keien. De man met de zwarte hond, het sinistere talent dat bekendstond als El Vicari Anglès, was al de hoek om verdwenen. De lucht was helder ondanks de regen, en de oude stad met zijn steenblokken met die typische textuur en zijn oneffen straten, kwam heel verwarrend op haar over. Ze kende de stad het best in de duisternis. Ze bleef haar hand maar opheffen naar haar gezicht, knipperend tegen de zonneschijn. De regen viel neer in wazen van mist.

Ze droeg een donkere mantel die doorweekt was van de regen, en magentakleurige rokken die donker waren geworden van het water. Haar handen waren in handschoenen gestoken vanwege de uitslag die erop zat. Onder haar mantel hing haar gevlochten haar zwaar over haar ruggengraat, als een zweep. De straten van Barri Gòtic, het historische stadscentrum van Barcelona, waren smal en bochtig. Ze sloop door het vroege ochtendlicht en luisterde. Op dit uur van de dag waren de straten nog verlaten en was ze, godzijdank, alleen. Ze was er door schade en schande achter gekomen dat als een meisje op dit uur alleen op straat was, dat zou worden opgevat als

een uitnodiging voor kattenkwaad, en op dit moment had ze weinig tijd om een man respect bij te brengen.

Niet dat het moeilijk zou zijn voor haar om dat te doen.

Ze was El Vicari Anglès al twee weken aan het achtervolgen, nacht in, nacht uit. Er werd gezegd dat hij in zijn eentje de straten afschuurde, met een zwarte hond bij zijn hielen, een kwaadaardige figuur die na de brand in Cairndale was verschenen. Hij had gezelschap van een kleine groep talenten, kruimeldieven, die zich ergens in de stad verborgen. De textielverver in Valladolid had gezworen dat ze de weg naar de Spaanse gliefer kende, had het gezworen met doodsangst in haar ogen, met een touw van Komako's stof strakgetrokken om haar keel dat zwarte vlekken als brandplekken had achtergelaten. Komako had ervoor gekozen om haar te geloven.

Het geluid van de voetstappen van de gestalte stierf weg. Ze zette het op een lichte looppas en knipperde de regen uit haar ogen. Gewelddadigheid lichtte op in haar ogen als een flits van staal.

Ze was veranderd. Er zat een nieuwe kilte in haar, een hardvochtigheid. Ze had gevraagd of ze in haar eentje naar Spanje mocht gaan, had gevraagd of zij de Spaanse gliefer mocht opsporen, gedeeltelijk omdat ze het niet kon verdragen om in de buurt van de anderen te zijn. De kleintjes die Cairndale hadden overleefd, die ze niet had kunnen beschermen. Ribs, haar beste vriendin, die bijna was vermoord door Jacobs litch. Charlie, met zijn droevige ogen, die nu van grote afstand naar haar leek te kijken, alsof hij haar eigenlijk niet meer kende. Het was net alsof het verlies van Marlowe hen op de een of andere manier allemaal uit elkaar had gedreven, hoewel het verdriet om hem nu juist datgene was wat ze allemaal gemeen hadden. En de duistere waarheid – de echt afschuwelijke, duistere waarheid ervan, hoewel ze die aan niemand zou opbiechten, nooit – was dat, diep weggestopt in een of andere geheime kamer van haar hart, ze niet geloofde dat Marlowe het had overleefd. Hij was gewoon dood, dood en weg, net als haar zusje Teshi, net als zo veel anderen. Want zo zat de wereld in elkaar.

De waarheid was dat Ko inderdaad was veranderd na die afschuwelijke nacht. Het was alsof het deel van haar dat nog hoop had, kleiner was geworden. Dat had te maken met het feit dat ze Jacob weer had gezien, dacht ze; Jacob die haar ooit vriendelijkheid en troost had geboden, als een oudere broer, die met haar op het dak van het oude kabukitheater onder de sterren had gezeten en tegen haar had gefluisterd over familie en liefde, en dat hij

haar nooit in de steek zou laten. Maar toen was hij verleid door de drughr – nee, zei ze tegen zichzelf, zeg het zoals het werkelijk was: hij had het laten gebeuren, had ervoor gekózen – en was zelf in een soort monster veranderd. En zij leek te veel op hem, dat wist ze. Dat was altijd al zo geweest.

En daar was ze nu juist zo bang voor.

Maar nu was zij de enige stofwerker die nog over was, de enige die kon vechten. De oude talenten waren dood, Frank Coulton was dood. Ze was in haar eentje naar Spanje gegaan omdat het zo gevaarlijk was en omdat ze niet wilde dat iemand anders gewond raakte, ja, maar als ze eerlijk was, was het ook omdat ze niet wilde dat haar vrienden zagen waartoe ze bereid was.

En wat was dat dan precies?

Alles wat er maar nodig was.

Ze volgde de gestalte en zijn zwarte hond over Las Ramblas zigzaggend tussen de platanen door, en toen hij de Boqueria bereikte, sloeg ze haastig links af de wirwar van straten erachter in. Achter de oude muren lag het bouwterrein van Eixample, met zijn heiige lucht van de modieuze pleinen en nieuwe appartementen die er week in, week uit uit de grond werden gestampt, of het nu regende of niet. Maar in de oudste delen van de stad, in de doolhofachtige steegjes waar ze kamers huurde boven een touwslagerswerkplaats, was het een en al schaduwen, het schrapen van karrenwielen en plassen vol viezigheid. Dat vond ze niet erg. De man stak een pleintje over met in het midden een fontein van een sater, en bij de hoek van een vervallen steegje begon hij langzamer te lopen. Ze zag een sjaal en een besmeurde hoge hoed waarvan de rand omlaag was getrokken tegen het slechte weer, en de opgezette kraag van een overjas. Hij was heel lang. Ze kon zijn gezicht niet zien. Hij zwaaide met zijn wandelstok met zilveren punt alsof het een wapen was, en de zwarte mastiff draafde bij zijn hielen.

Hij kwam aan bij een zwarte deur met een ijzeren klopper in het midden en haalde een sleutelring tevoorschijn. De mastiff draaide zijn kop in de regen en keek achterom naar Ko. In de regen zou ze haar stof niet kunnen gebruiken en dus had ze alleen iets aan het mes in haar vuist. Maar de man zag het niet; hij boog zijn hoofd, ging naar binnen, en de hond glipte als een schaduw achter hem aan.

Komako volgde. De deur was nog niet op slot. Binnen was een kleine witgekalkte voorkamer en een gang die de duisternis in leidde. Er stond een

kaars op een schoteltje in een alkoof. Ze trok haar handschoenen uit, kneept stevig met haar vuist rond de pit, en even later ontvlamde de kaars.

Ze wilde alleen maar praten. Ze had die talenten nodig om haar te helpen, om haar te vertellen hoe ze de Spaanse gliefer moest vinden. Dat was wat ze wilde. Ze wilde niet vechten; ze wilde hun geen pijn doen.

Maar je hebt toch maar het mes meegenomen, hè? dacht ze. *Niet dat je dat binnen nodig zult hebben.*

Heel even wenste ze dat Ribs of Charlie bij haar was, maar toen trok ze een boos gezicht omdat ze zo zwak was. Ze zag natte schoenafdrukken waar El Vicari Anglès had gelopen en ze volgde ze naar een kelderdeur. Er hing een vreemde, metaalachtige geur in de lucht en nog iets anders, iets smerigs.

Ze liep naar beneden.

In de kelder waren pilaren van baksteen en bogen van steenblokken. De vloer bestond uit aangestampte aarde. Komako borg haar mes op en voelde in plaats daarvan de oude pijn op haar huid toen ze het stof naar zich toe trok. De geur was benauwd en muf. En daar in de hoek achter in de kelder zag ze nog een licht.

Er stond een man over een ruwe tafel gebogen, met zijn rug naar haar toe. Het was het talent dat ze had achtervolgd. De hond zag ze niet. De man had zijn hoge hoed afgezet en ze zag dat zijn haar aan de ene kant van zijn hoofd was weggebrand. Het oor aan die kant zag er gesmolten en misvormd uit. Hij draaide zijn gezicht een beetje toen ze dichterbij kwam; de enorme zwarte mastiff gromde vanuit de duisternis. In de schemering kon ze speters water zien waar de regen naar binnen was gelekt, en iets wat eruitzag als bundels kleren in de schaduw.

‘Por qué me molestas aquí?’ vroeg hij met schorre stem.

En hij ging rechtop staan en draaide zich om.

Ze trok onmiddellijk een strakke ring van stof naar haar vrije hand, en de pijn vonkte over haar hele arm. Omdat de kaars op de tafel achter hem stond, kon ze in eerste instantie zijn gezicht niet onderscheiden, alleen maar het feit dat hij langer en breder was dan ze had gedacht. Hij had enorme handen die onder de littekens zaten, en in één hand hield hij de wandelstok met de zilveren punt vast als een wapen. Toen ze haar eigen kaars hief, speelde het licht over zijn gelaatstrekken en heel even had ze moeite om te begrijpen wat ze zag: een ingevallen wang met grijze stoppels, gekrompen lippen die barstten terwijl hij ademhaalde. Hij zag eruit

alsof hij had gehuild. Het ene ooglid, zo dun als papier, trilde als een blad in de wind. Plukjes haar stonden verspreid over zijn beschadigde hoofd. Toen vielen de puzzelstukken op hun plek en ze begreep het: zijn gezicht was afschuwelijk verbrand.

En toen stokte haar adem van verbazing. Ze kende hem.

‘Meneer Bailey?’ fluisterde ze.

Hij stond naar haar te kijken, een enorme verschijning. En plotseling zag ze de herkenning in zijn ogen opkomen – herkenning, en walging. ‘Jufvrouw Onoe,’ zei hij. ‘Mijn god, wat wilt u? Waarom bent u hier?’

Ze was verbaasd hoe snel haar hart sloeg. In Cairndale waren ze allemaal zo bang geweest voor deze man. Hij was de knecht van doctor Berghast geweest, en hij werd altijd gestuurd om de kinderen op te halen en naar de werkkamer van de directeur te brengen, op alle uren van de dag. Hij had nooit geglimlacht, vrijwel nooit gesproken, en had nooit gegeven om de angst die hij wekte.

Ze had hem gehaat.

Nu schudde ze haar hoofd, en ze probeerde te begrijpen hoe het kon dat hij hier was. Juf Davenshaw had hem dood aangetroffen, had ze dat niet gezegd? Op die laatste avond in Cairndale. Zijn keel was opengescheurd. Hoe kon het dat hij nog leefde? En toen beseftte ze dat het haar niet kon schelen – ze keek naar hem, naar zijn afschuwelijk gehavende hals, naar het glinsteren op zijn gezicht dat regendruppels, maar ook tranen kon zijn – want hij was het levende wezen dat het dichtst bij de man stond die het allemaal had veroorzaakt. Heel even was ze de Spaanse glieffer vergeten; ze was haar zoektocht vergeten. Ze voelde alleen maar woede.

Bij haar gesloten vuist werd het stof dichter. ‘Wist u het?’ vroeg ze op hoge toon. ‘Wist u wat doctor Berghast van plan was? Dat hij de krachten van de drughr alleen maar voor zichzelf wilde hebben? Dat hij ons gebruikte, Marlowe gebruikte...’

Maar meneer Bailey bleef haar alleen aanstaren, met natte wangen. ‘Wat doet dat ertoe?’ vroeg hij stilletjes. ‘Kijk om je heen. Het is hem niet gelukt. Nu moeten we leven met de gevolgen.’

Toen zag ze tot haar afschuw dat het geen bundels kleren waren die in de schaduwen lagen, maar lichamen. Ze telde er vier. Drie vrouwen en een man. Ze waren zwaar verminkt, uit elkaar gerukt. Ze lagen te glinsteren in het zwakke licht, nat, vers. Hun gezichten waren gelukkig bedekt door

jassen en overhemden. Een dikke veeg bloed liep naar een muur en hield toen abrupt op.

‘Er was er nog een, een jongetje,’ zei meneer Bailey. ‘Juan Carlos. Hij was een vormgieter.’

‘Is hij ontkomen?’

‘Niemand ontkomt,’ antwoordde hij. ‘Het heeft hem meegenomen.’

Komako dwong zichzelf naar de lichamen te kijken, een voor een. Toen vroeg ze: ‘Wat heeft dit gedaan, meneer Bailey?’

Maar ze wist al wat het antwoord was op het moment dat ze de vraag stelde. Toen hij het woord uitsprak – ‘drughr’ – voelde ze iets koude en afschuwelijks door zich heen gaan. Ze keek hem kwaad aan, en de zwarte stof werd dicht bij haar vuist. Zijn ooglid ging niet helemaal omhoog, en het oog eronder, zo zag ze, was ondoorzichtig. Hij loog niet. Maar hij wist ook niet wat zij wist, dat de drughr dood was, dat die door doctor Berghast was vernietigd bij de orsine.

‘Dat bestaat niet,’ fluisterde ze. ‘Hebt u het zelf gezien? Hebt u de drughr dit zién doen?’

‘Nergens is het veilig, juffrouw Onoe,’ zei de man. ‘Ook nu niet, en voor geen enkel talent. Zelfs niet voor een stofwerker als u.’

Toen stond Komako zichzelf toe om naar de man te kijken. Echt te kijken. Ze had genoeg gehoord. ‘Ik ben op zoek naar de predikant, El Vicari Anglès,’ zei ze kil, terwijl ze haar woede in bedwang hield. ‘Een talent met een zwarte hond en een zilveren wandelstok. Ik heb gehoord dat hij weet waar de Spaanse gliefer is. Bent u diegene?’

‘Ah. Nee.’ Hij ging log zitten. ‘Niet meer.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

Hij negeerde haar vraag. ‘Het zal terugkomen. Dit zal niet voorbij zijn totdat het mij heeft gevonden. Het zit achter mij aan, denk ik. Ja. Ja, achter mij.’

Komako kon niet voorkomen dat haar stem trilde. Het regenwater drupte van haar mantel op de vloer. De man was half krankzinnig. ‘We hebben uw hulp nodig, meneer Bailey,’ zei ze. ‘Dat bent u ons wel verschuldigd.’

De oude muren kraakten om hen heen.

‘Ons?’ Langzaam hief meneer Bailey zijn gehavende gezicht. ‘Wie is “ons”?’

‘Ik hoor bij juffrouw Davenshaw. En een aantal van de andere kinderen. Wij zijn ontkomen.’

Hij bekeek haar aandachtig. Ze voelde de berekening in zijn blik. ‘En waarom zoekt juffrouw Davenshaw de Spaanse gliefer? Het is de oudste en gevaarlijkste gliefer van allemaal. Er is een reden waarom die zich verborgen houdt.’

‘Voor Marlowe,’ antwoordde Komako fel. Ze voelde de woede oplaaien. ‘Hij verdween in de nacht waarin Cairndale afbrandde. Hij verzegelde eerst de orsine, maar vervolgens is hij... erin verdwaald. Hij zit erin gevangen. We denken dat de Spaanse gliefer ons kan helpen hem terug te krijgen. We denken dat die misschien een manier weet.’

Meneer Bailey zette grote ogen op. ‘De lichtgevende jongen? Is hij verloren gegaan?’

‘Voorlopig. Niet voor lang.’

De stem van de man werd schor van opluchting. ‘Hij is verloren gegaan. Dat is dan maar goed ook.’

Komako wist niet of ze hem wel goed had verstaan. Ze dacht aan Marlowe, aan wat hij moest hebben doorstaan; en ze dacht aan deze man, die nog leefde terwijl er zo veel kinderen waren omgekomen. Plotseling trok ze het stof naar zich toe, omcirkelde de armen van de man en sleurde hem overeind. Een koude, vurige pijn golfde door haar polsen, door de muizen van haar handen. De mastiff jankte en kroop dieper zijn stro in. Meneer Bailey strompelde onnatuurlijk voor haar ogen, als een figuur die uit was gesneden, voortgestuwd door de kracht van haar woede. Ze was nu sterk, sterker dan ze in Cairndale was geweest. Dat mocht hij best merken. Ze liet een tentakel van stof genadeloos diep in zijn neusgat glijden en daarna dikker worden, waardoor hij geen adem meer kreeg. Hij begon te hoesten, te kokhalzen en naar adem te happen.

‘U zúlt me helpen, meneer Bailey,’ zei ze. Haar stem was duister. ‘En u zúlt Marlowe helpen.’

Er was iets te zien in zijn goede oog, een soort angstig begrip. Maar ze vergiste zich in de reden voor zijn angst.

‘U weet niet wat die jongen is,’ fluisterde hij, ‘anders zou u hem daar wel laten zitten. Het Duistere Talent staat op, juffrouw. Het zal alles verwoesten.’

EEN GAST IN HET HUIS
VAN DE DODEN, DEEL I

1883

Heb je genoten van dit boek?

Laat dan een review achter op de site van de winkel waar je het gekocht hebt, of op een lezerscommunity als [Hebban.nl](https://www.hebban.nl). Dat helpt andere lezers dit boek ook te vinden.